

Durmuş Hocaođlu

Üstüste Sorular Soru İçinde

Aksiyon., Yıl: 7., Sayı: 356; 29.09.2001-05.10.2001 (Cumartesi-Cuma)., s.17

Durmuş Hocaođlu, *Aksiyon*, Analiz Sıra No: 106; 2001 Sıra No: 19

Atıf:

- Hocaođlu, Durmuş., “Üstüste Sorular Soru İçinde”., *Aksiyon.*, Yıl: 7., Sayı: 356; 29.09.2001-05.10.2001 (Cumartesi-Cuma)., s.17

“Hiçbir vicdan, terörün hiçbir nevini hiçbir sûrette tasvîb edemez. Eyvallah!....Fakat, acaba, gerçek bu kadarlık mı ve her şey bu kadar basit mi?”

Amerika’da vuku’ bulan dehşetengîz terörist eylem, Dünya ve Türk kamuoyunda takdîm edildiği şekliyle, sûretâ, bütün derinlikli düşünceleri lüzumsuz bir zihin lüksü hâline getirecek derecede basit, açık ve net: ABD, şiddetli, vahşî, merhametsiz, insanlık-dışı, bir o kadar gözü-kara ve dahi fevkalâde sofistike bir “uluslar-arası terör” saldırısına mâruz kalmıştır. Ancak, bu saldırıda her ne kadar görünür hedef ABD ise de, asıl hedef, bütün insanlıktır, hür dünyadır, medeniyettir, demokrasidir. Şu hâlde, zâhiren ABD’nin, bâtınan bütün insanlığın ve medeniyetin düşmanı olan terörizm ve teröristler ve onların besleyicileri, finansörleri, yardımcıları, yatakçıları mutlaka ve behemehâl ve dahi ibret-i âlem olacak bir şekilde cezâlandırılmalı, insanlık haysiyeti kurtarılmalıdır; bu husus, her insanın olduğu gibi, her devletin ve medeniyetin en tabîi hakkı olan kendisini müdâfaa hakkının zarûrî ve îtiraz edilemez bir netîcesidir. Aksi hâlde, sâdece ABD’nin menfâatlerinin ciddî bir şekilde haleldâr olmasından ve prestijinin telâfisi mümkün olmayacak bir yara almasından da öte, en kötüsü, terörizm cesâretlendirilmiş, barbarlık ödüllendirilmiş, insanlık aşağılanmış olacaktır.

Buraya kadar, yukarıda kısaca özetlemeye çalıştığımız hususlara, prensipler düzeyinde hiçbir ciddî îtirâzın vâkî olması düşünülemez. Hiçbir vicdan, terörün hiçbir nevini hiçbir sûrette tasvîb edemez. Eyvallah!....

Fakat, acaba, gerçek bu kadarlık mı ve her şey bu kadar basit mi? Olabilir de olmayabilir de; ama unutmayalım ki, her şey görüldüğu gibi basit veya basite indirgenebilir olsaydı bilim diye birşey de olmazdı. Şu hâlde göre, dünyada yeni savaş rüzgârlarının esmeye başladığı bir ortamda, her ne kadar şahsen elimizden birşey gelmese de, dünya medyalarında pişirilip kotarılarak önümüze konan fikirleri hemen sorgusuz-sualsiz yalayıp yutmak yerine, kudretimiz muktezâsınca teemmülle düşünmek mecbûriyetindeyiz.

İmdi; şahsî kanâatim odur ki, Şâir'in, "*Akıl olmazların zoru içinde / Üstüste sorular soru içinde*" mısralarıyla ifâde ettiğine benzer bir durumla karşı-karşıya bulunmaktayız.

Öncelikle, şu ânda, başka ve belki de daha tehlikeli bir terörün de, dünya medyası tarafından icrâ edilmekte olduğunu belirtmek gerekir: Piyasada tedâvüle sürülen enformasyonlar, zihinleri aydınlatmak yerine teşevvüş ve iğtişâşa sevk ediyor; işte bu, ap-açık bir terördür. Bilgilerin ve açıklama modellerinin sıhhati, sağlamlığı, bilgi kaynaklarıyla doğru orantılı olduğuna göre, böylesine terörize ve kaotik bir enformasyon ortamından, hâdisenin gerçek yüzünün ortaya çıkarılması nasıl mümkün olabilir? Çok müşkil!

Dikkat etmeliyiz ki, ABD, bütün dünyayı, kendisinin dahi 'şüpheli' olduğunu söylediği bir fâile doğru yöneltmekte ve bütün dünyayı, sağlam olmayan bir bilgi üzerine kurgulanmış bir harbe doğru sürüklemek istemektedir. Filhakîka, hâdisenin bir terörist eylem olduğu şüpheden ârî, açık ve seçik ise de, tetikçi fâillerin ve terör teşkilatının kimliği kesin olmaktan uzaktır. Nitekim şu âna dek, bu hususlarda ve hâdisenin cereyan tarzı hakkında sıhhatli açıklamalar yapılabilmiş, "kuvvetli deliller" rivâyetinden maâdâ ortaya fazla bir bilgi ve belge konabilmiş değildir. Afganistan'ın başına çöreklenmiş bulunan ve İslâm adına İslâm'ı katleden Taliban eşkiyasına ve onun kol-kanat gerdiği Usâme bin Ladin'e ve onun zulümlerine karşı olmak başka bir mevzû, kesişn olmayan hedeflere yönelmek ve bir zulme başka bir zulüm ile cevap vermeyi tasvîb etmek başka bir mevzû. Ya yârin, tarih, asıl fâillerin başkası olduğunu tevsîk edecek olursa, o zaman ne gibi bir cevap verilecektir? Yoksa, Dünya'nın efendileri, mağdurların öfkesini teskîn etmek için, asıl suçlu bulununcaya kadar eline geçen ilk kişiyi asan ve sonra da "*gerçek kaatili bulursak o zaman da onu asarız*" diyen Karakuş'un rolüne mi soyunmakta?

Türkiye'ye gelince: Bu karma-karışık ortamda Türkiye için yerine getirilmesi mutlak elzem olan çok şey var; ama ilk ve kaçınılmaz olanı, içimizde bulunan "Amerikalılardan fazla Amerikancı" câsuslara ve onların sıtma görmemiş gür sesleriyle bağıra-bağıra yaptıkları "haydi ne duruyoruz; hemen atılalım", "vur, sil, süpür" şeklindeki seviyesiz kışkırtmalarına karşı fevkalâde müteyakkız olmak, hattâ onların dediğinin tam tersini yapmaktır.

Bizler, mutlaka ve behemehâl, Dünya'nın gerçekte nereye doğru gittiğini, daha doğrusu sürüklendiğini iyice anlamalıyız. Tekrar soralım: Gerçekte neler oluyor ve hakîkaten, Dünya nereye sürükleniyor? Bu hengâme, bana, Nazilerin "*Köhne dünya titriyor / Yeni bir harp istiyor*" şeklindeki marşlarını çağırıştırıyor.

Herşeyden önce kendimizi düşünmeliyiz; önce can, sonra cânân! Ortada harp-darp yokken bile diz-üstü çok(ertil)en ekonomisiyle, zayıflamış sosyal bünyesiyle, akıllara ziyan kötü ve Halk'tan kopuk yönetimiyle, Türkiye'nin, başı-sonu belirsiz bir mâceraya dayanacak gücü var mı, Allah aşkına? Körfez Harbi'nden sonra uğradığımız zararların "ehemmiyetsiz" olduğunu savunan "Amerikalılardan fazla Amerikancı"lara inat, bütün bunları çok iyi düşünmeliyiz. Söylenecek çok şey var; lâkin, illâ ki ve muhakkak şunu da düşünmeliyiz derim: "Partnerlerimiz kim?". Şimdi "terör" kendi canlarını yakınca dünyayı ayağa kaldıranlar, NATO içindeki müttefikleri Türkiye'nin ve Türklerin düşmanı olan terörist PKK'nın kurucusu, finansörü, baş hâmisi değil miydi, ve el'ân da öyle değil midir? Hiç ar-hayâ etmeden, şu ânda dahi, bizim teröristlerimize "özgürlük savaşçısı" ünvanı veren ve PKK-TV'nin kendi topraklarından yayınına izin veren kim? Bu adamlara nasıl güvenirsiniz, yâhû!

Siyâset, "menfâat"tir ve "başarı"dır. Yüksek insanlık ideallerine elbette "evet"; ama, "*kalkın dediler kalktık / onlar oturdu biz ayakta kaldık*" şaşkolozluğuna düşmemek için, hiçbir "yüksek idealin" ülkemizin ve milletimizin menfâatlerinden daha değerli olamayacağını temel prensip olarak kabul etmeli ve *bütün tazammun ve şumûlü ile*, kaç koyup kaç alacağımızı iyice hesaplamalıyız.

